

† **IOACHIM,**
ARHIEPISCOPUL ROMANULUI ȘI BACĂULUI

**Dumnezeul Cel veșnic
coboară în timpul efemer**

Scrisoare pastorală la
Nașterea Domnului 2021 și Anul Nou 2022

Roman, 2021

**† IOACHIM,
prin Harul lui Dumnezeu,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului**

**Iubitului nostru cler, cinului monahal
și tuturor dreptmăritorilor creștini din această
de Dumnezeu păzită și binecuvântată eparhie, har, milă și
pace de la Îndurătorul Dumnezeu,
iar de la noi părintească dragoste!**

Iubiți credincioși,

Nașterea lui Mesia în istorie este forma cea mai concretă de manifestare a iubirii jertfelnice a lui Dumnezeu, Care intră în timpul efemer pentru a descoperi creației căzute și înstrăinate „taina ascunsă din veșnicie și neștiută de îngeri” a începutului restaurării sale. În acea clipă teofanică, eternitatea a umplut temporalitatea, iar timpul istoric s-a deschis veșniciei primind în lăuntru său pe Cel ce este axa timpului și Creatorul universului.

Minunea din Betleem, petrecută cu discreție și în chip de adâncă smerenie, a anunțat lumii nașterea Fiului lui Dumnezeu, Care ia asupra Sa păcatele întregii omeniri. Pușinii martori, simpli prin statutul lor social, întâmpină pe Mântuitorul lumii unindu-și glasurile în rugăciune cu cele ale îngerilor, slavoslovind și anunțând împlinirea timpurilor mesianice. În chipul blând, luminos și fragil al Pruncului Mesia ținut cu delicatețe maternă de Fecioara Maria era concentrată întreaga dumnezeire și lucrarea de restaurare a omului. Acest tablou, zugrăvit de evangheliile sinoptice în culori de o profundă

sensibilitate teologică, este mărturia că întreaga creație nu poate să se apropie de Dumnezeu decât în stare de rugăciune curată și de jertfă fără de prihană.

Iubiții mei,

Deși sărbătorile au fost întotdeauna prilej de bucurie la români, accentul a fost așezat în mod deosebit pe dimensiunea lor duhovnicească, mai ales în mediul tradițional românesc, unde, cu prilejul Crăciunului, familia primea binecuvântarea lui Dumnezeu prin mâna preotului și prin glasul cristalin și inocent al cetelor de colindători, iar bucuria comuniunii era trăită în mod plener în cadrul liturgic al bisericii din mijlocul satului. Pentru creștinul de astăzi, evenimentul Nașterii lui Mesia în Betleemul Iudeii nu ar trebui să fie mai puțin important decât a fost în alte timpuri, deoarece Hristos este același, iar valoarea mântuitoare a întrupării se răsfârge asupra fiecărui suflet în parte până la sfârșitul veacurilor. Și creștinul contemporan este chemat să primească pe Hristos în intimitatea casei și a inimii sale, să se bucure de renaștere spirituală și de ocrotirea maternală a Maicii Domnului.

Această nevoie se simte, mai mult poate decât altă dată, în timpurile actuale în care boala și suferința zugrăvesc tabloul sumbru al unei lumi întregi aflate în suferință. În contextul sanitar actual, Sărbătoarea Nașterii Domnului nu poate fi decât motiv de speranță pentru românii de pretutindeni, pentru cei din țară, dar și pentru cei din diaspora, care poartă în inimi dorul și grija față de părinți și de familiile rămase acasă, dar și sentimentul nesiguranței locului de muncă sau al propriei stări de sănătate.

Să nu uităm că acum douăzeci de veacuri, înainte de Nașterea Fiului lui Dumnezeu în ieslea Betleemului, lumea întreagă trecea printr-o criză spirituală și trăia o stare de neliniște și așteptare apăsătoare, răul ajungând să cuprindă și să întunece mințile

tuturor, aruncându-le în nepăsare și indiferență. Însă, în acea stare generalizată, înveșmântată în taină, minunea din Betleem a dat naștere speranței că omul se poate înnoi și renaște, că își poate recâștiga demnitatea originală, pierdută prin neascultare, iar această speranță a fost purtată în inimile aleșilor lui Israel de-a lungul istoriei până la „plinirea vremii”.

Iubiți credincioși,

Nașterea Pruncului Iisus în Betleem nu a fost doar apanajul lucrării dumnezeiești, ci și rezultat al participării omului, care s-a pregătit în istorie de-a lungul a generații întregi, printr-o constantă împreună lucrare cu Dumnezeu. Profețiile mesianice au pregătit și ținut întreagă conștiința poporului ales, iar spița neamului din care S-a născut Iisus, asumându-și firea umană, s-a pregătit pentru această întâlnire cu Dumnezeu împlinind Legea în litera și spiritul ei. Dumnezeu nu Se poate naște în om oricum și înțelegem din aceasta că Maica Domnului a fost aleasă să devină Biserica Sfințită în care a locuit Dumnezeu tocmai pentru că nașterea ei minunată a fost împlinirea rugăciunilor părinților și strămoșilor, iar starea ei de curăție, rezultat al propriei nevoițe duhovnicești. Protoevanghelia lui Iacov relatează faptul că petrecea mult timp în rugăciune, cea care a stat în Sfânta Sfintelor și a fost hrănită de îngeri, iar când Arhanghelul Gavriil i-a vestit minunea nașterii lui Emanuel, ea a tresărit de mirare spunând „*Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?*” (Luca 1, 29). Astfel, Cel care S-a născut din *Tată fără mamă și din mamă fără tată* este împlinirea darului pe care Cerul îl face omului, pentru rugăciunile profeților și ale celor aleși, curați cu inima, care au așteptat împlinirea vremii și nașterea lui Mesia, Cel ce a împăcat pe om cu Dumnezeu și i-a redat demnitatea paradisiacă adamică, transfigurându-i lăuntric ființa și umplând-o de prezența și lucrarea Sa.

Același Hristos Se naște neconținut și astăzi, nu doar în contextul liturgic al sărbătorilor de iarnă, ci în fiecare Sfântă Liturghie. Se naște și Se jertfește pe altarele bisericilor reînnoind viața liturgică și asigurând continuitate trăirii spirituale în comuniunea teandrică vie a trupului ecleziastic. El se naște și în sufletul fiecărui creștin atunci când acesta, „împlinindu-se vremea”, așteaptă să renască la o viață nouă, abandonând deșertăciunea lumii pentru a îmbrățișa picioarele lui Hristos, pocăit, smerit, luminat și primenit așa cum de-a lungul istoriei părinții Bisericii, lăsând toate cele trecătoare, și-au închinat existența lui Dumnezeu, transfigurându-și ființa întreagă în biserică, în templu al Duhului Sfânt, întreținând flacăra rugăciunii nestinsă și înțelegând că rugăciunea este limba universală care unește pe om cu Dumnezeu și pe oameni întreolaltă, care așază în comuniune pe cei vii cu cei adormiți și pe cei de departe cu cei rămași acasă. Ea este limba Duhului Sfânt pe care au vorbit-o protopărinții în Grădina Raiului, este firul roșu al istoriei mântuirii care leagă pe Adam cel dintâi cu noul Adam-Hristos Domnul și cu fiecare creștin care, purtând chipul lui Dumnezeu, își asumă, întru ascultare, crucea nevoițelor și merge pe urma pașilor lui Hristos.

Iubiții mei,

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, urmând o frumoasă tradiție statornică în viața ecleziastică românească de-a lungul a 14 ani, a declarat anul 2022 ca fiind „Anul omagial al rugăciunii în viața bisericii și Anul comemorativ al sfinților isihăști” readucând în actualitate importanța capitală a rugăciunii în viața liturgică a Bisericii, dar și în viața fiecărui credincios, comemorând, totodată, pe sfinții care și-au dedicat întreaga viață efortului de a descoperi tainele și frumusețea acestei nevoițe care așază în dialog pe om cu Dumnezeu. Acesta poate fi pentru

noi un bun prilej de a aprofunda tainele rugăciunii și de a medita la textele și apoftegmele părinților duhovnicești ai Bisericii, care și-au consumat existența pe altarul rugăciunii neîncetate a minții coborâte în inimă, concentrându-și întreaga atenție la numele nemuritor al lui Iisus, iar toate acestea pentru a se pregăti pentru întâlnirea cu Dumnezeu și nașterea în Cer ca fii ai Împărăției celei veșnice.

Dragii mei,

În această perioadă sfântă, de aleasă trăire duhovnicească, vă îndemn părintește să participați la bucuria sărbătorii Crăciunului, cu gândul la Pruncul Iisus care ne binecuvintează în fiecare an și ne invită să păstrăm curată și reînnoită haina sufletului. Chiar dacă vremurile sunt tulburi, iar nesiguranța pare să-și fi găsit loc în societate, să nu uităm că Dumnezeu este aproape de fiecare dintre noi, Se așază euharistic în inima fiecăruia, ne însoțește pe calea vieții, ne vindecă rănilor sufletului și ale trupului, dă sens și stabilitate vieții noastre și ne așteaptă cu brațele deschise și iertătoare să revenim la starea cea dintâi, fiind la suflet asemenea pruncilor, nevinovați și iertători.

În această zi închinată bucuriilor spirituale care înalță simțirea și aduc împreună suflete animate de fiorul sfânt al unui timp mântuitor, la ceas de mare sărbătoare, în glas de colinde sfinte, cu inimile pline de speranța biruinței asupra bolii, răutății și întunericii, să rugăm pe Hristos Domnul să renască lumina cunoștinței în inimile noastre pline de recunoștință și să ne mențină viața în comuniune de rugăciune, în trupul Bisericii, vegheați de Duhul Sfânt. Amin.

† IOACHIM,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Răscumpărați timpul colindelor

1. Îmi amintesc, la noi în sat,
Era un obicei curat,
De toți copiii așteptat
Și cu sfințenie păstrat.
Era colindul de Crăciun,
Cântat în seara de ajun.
2. Copii-n grupuri s-adunau,
Colinde noi ei învățau,
Pe cele vechi le repetau,
Iar în ajun când ei plecau,
Ca îngerii cântau frumos,
Vestind că s-a născut Hristos.
3. Acei copii colindători,
Fii de răzeși sau de păstori,
Ei nu știau că-s păstrători
De creștinești sacre valori.
Era ascuns în traista lor
Tezaurul unui popor.
4. Pe-atunci românii de la sate
Trăiau frumos, în unitate;
Cuvântul avea greutate;
Munceau din zori până în noapte;
Dar din Crăciun la Bobotează,
Orice creștin se re-creează.
5. Chiar și din zile lucrătoare
Țăranii făceau sărbătoare,
Căci îi vedeai pe fiecare
In haine noi, strălucitoare.
Iar fața lor era scăldată,
Întru lumina necreată.
6. Mergeau cu mare bucurie,
În sărbători la Liturghie.
Stăteau în rugă și trezvie,
N-aveau nici urmă de trufie.
Smeriți, veneau frumos în șir,
Primeau merindea din potir.

7. Iisus, cerescul Suveran,
În timpul-acesta diafan,
Venea în fiecare an
In Betleem și la Iordan,
Să ia în trupul Său curat
Al nostru vechi și greu păcat.

8. Toți laudam pe Dumnezeu
Ca ne-a trimis pe Fiul Său,
Cel Care ne-a-nvățat mereu,
Cum să fugim de duhul rău,
Ca să putem și noi cânta.
Cu îngerii : Aleluia!

*

9. Dar toate acestea au trecut,
Căci n-am luptat cât am putut,
Ca să păstrăm tot ce-am avut
Și timpul est revolut,
Nu se întoarce înapoi,
Nici chiar în ziua de apoi.

*

10. Începe Anul rugăciunii,
Prilej în care, noi, românii,
Ne vom ruga în Casa pâinii,
Să fim ce-am fost, fiii luminii,
Cinstind cu toată bucuria
Crăciunul și Teofania.

† IOACHIM,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului